

Kapitola 32 – Kontrola

Přípravy se chýlily ke konci. Zítřka vyplouváme a ještě musíme všichni počítat s tím, že zítřek budeme většinou pod návaem novinářů a nebo budeme někde mimo s našimi blízkými a budeme spolu trávit svůj poslední volný čas. Dnes večer mi má Lillian předat poslední část náramku a s prominutím se cítím jako nadržovaný hřebec. V podstatě to také jsem, ale nerad bych na ní nějak naléhal, a pokud řekne ne, já se s tím smírím. Přesto tak trochu tajně doufám, že se to nestane.

Dnes ráno jsem se ale dozvěděl ještě jednu věc, která mě trápí víc než zítřejší novinářský maraton. Princezna Luna se spolu se svou sestrou rozhodla, že si prohlédne loď, její posádku a podívá se, jak končí přípravy. Ráno jsem špatně vstal. Celé tělo mě bolelo a připadal jsem si opravdu zničeně a zmoženě a přitom bych měl být čilý na nadcházející týdny a měsíce. Místo toho jsem byl čím dál tím víc nervózní.

U snídaně si také ze mě dělaly legraci. Nevšímal jsem si toho, ale na náladě mi to moc nepřidalo. Teprve když jsem se ptal Lily, jestli jde s námi a ona řekla, že ne, že se musí připravit na dnešní večer, objevila se na obzoru malá naděje a já doufám, že ne planá. Políbil jsem se s ní na rozloučenou a pak jsem odešel s princeznami.

Na lodi se trochu divili, když jsem přišel s vládkyněmi. Strong Hoof mi bokem a polohlasně řekl:

„To jsi je sem pozval nebo přišly samy?“

Stejným způsobem jsem odpověděl.

„Samy, nejsem přece blbej, vím, že nemáme všechno a je to jen taktak.“

Strong se snažil vyzdvihnout vše, co máme hotové. Povyprávěl jim o mapách, o navigaci, já s Tarnem jsme mluvili o zbraních a Screw odhalil své nové vynálezy. Princezny pak řekli, že by se zde rádi najedly a zeptaly se, zda můžeme postrádat nějaké drobnosti ze svých zásob. Řekl jsem jim, že Harvey zatím vaří z věcí, co jsou z města a teprve až po odletu začne vařit ze zásob na lodi. Ty jsme jim také samozřejmě ukázali a všichni jsme byli rádi, když jsme viděli, že jsou čerstvé.

Harvey dnes uvařil polévku z kořenové zeleniny a všem nám rozdál vrchovatou porci. Všichni jsme si pochutnali. Jsem rád, že je tu s námi takový skvělý kuchař. Pokud by tu bylo nějaké poleno, expedice by skončila v půlce a to jen kvůli jídlu. Ten vtip jsem pak řekl i ostatním. Princezny se zasmály s námi. Trvalo půl dne, než prohlídka skončila, ale bylo to spíš, jako kdybychom tu prováděli přátele a ne dvě vládkyně Equestrie.

Zbytek dne už jsem pouze nějak přežil. Nejdůležitější pro mě z celého dne byl večer. Přiklusal jsem do paláce a zaklepal na dveře mého pokoje. Počkal jsem, než mi Lily otevřela. Měla na sobě nádherné červené šaty a bylo vidět, že si upravila hřívu a také si nechala dělat pedikúru kopýtek. Zavřela a zamkla za mnou dveře. Posadila mě k bohatě prostřenému stolu. Začali jsme jíst a také jsme občas prohodili pár slov. Ten hlavní akt, ale začal až na balkoně u mého pokoje.

Těsně před půlnocí jsme vyšli ven a začali se dívat na měsíc. Dnes byl opět v úplňku. Tak jako těch pět před ním. Stoupli jsme si naproti sobě a zadívali se do očí toho druhého. Pod světlem měsíce jsme se políbili a nechali naše jazyky se proplétat podle hudby noci. Pomalu, melancholicky, v klidu, s citem.

Po chvíli jsme skončili. Sedli jsme se naproti sobě a objali se.
„Drahý Froldo, předávám ti tímto poslední část náramku. Odedneška jsem navždy tvá.“
Přijal jsem ho a přicvakl ke zbylým pěti částem. Vyndal jsem z kapsy snubní prsten.
„Drahá Lillian, přeji si, aby ses stala mou ženou.“
Její tváře zčervenaly. Začala drobně slzet a nevěděla jak je zakrýt.
„Vezmeš si mě?“ zeptal jsem se.
Podívala se na mě.
„Ano, vezmu.“

Objali jsme se ještě jednou. Pak jsme kolem sebe chvíli kroužili. Patřilo to k jakémusi rituálu před prvním spojením. Vše nám Celestie kdysi vysvětlila a my teď hráli podle její režie. Jen doufám, že bude mít dost soudnosti a nebude nás pozorovat. Vzal jsem Lily na záda a odnesl ji do koupelny. Svlékli jsme se a skočili do sprchy. Prvně jsme viděli toho druhého kompletně nahého. Dosud jsme vždy na sobě měli alespoň spodní prádlo.

Horká voda polila naše těla a my si akorát lehli do vaničky, nechali se čistit a líbali jsme se. Většinou jsem byl na vrchu já. Mé partnerce navlhla hřívka a vypadala jak nějaká mořská pana z pohádek. Po dvaceti minutách jsme vyplli sprchu, usušili se a zmizeli v posteli.
„Chceš to?“ zeptal jsem se ji.“

Přikývla a opatrně uvolnila své tělo. Na tento okamžik jsem se těšil celou dobu a konečně jsem se dočkal. Není to jen nějaké běžné uvolnění hormonů, tak jak to bývá jinde nebo u potulných holek. Tady se jedná o vzplanutí mocného ohně mezi námi dvěma. Pokud něco tak dlouho chcete a děláte pro to vše možné, až to přijde, bude se jednat o opravdovou slast.

Spojili jsme se. Celestie ani Luna nás nepozorovali. Ten den jsme oba přišli o svou nevinnost a potvrdili tak náš nový svazek zasnoubení.

Lierén sledovala vzducholod', která má letět do Cervidasu. Již měsíc ji sleduje a ve městě pro lovkyni začíná být těsno. Její plán nalodit se na loď právě začal s realizací. Vzala si svůj luk, dala do něj šíp s lankem a vystřelila na místo, které si vyhlédla. Těsně nad okno jedné kajuty, které bylo otevřené. Trefila se hned napoprvé, což bylo trochu štěstí. Spokojeně zasykla a utáhla druhý konec lanka o komín. Začala slézat dolů k okénku.

Byla noc, takže ji nikdo neviděl. Dokonce ani stráž. Těsně u okna se však šíp začal pomalu vylamovat. Udělala dva rychlé pohyby a dostala se do okénka. Těžce se protáhla dovnitř. Usekla lanko a šíp si vzala zpět. Lierén spokojeně zasykla a zjistila si, kde je. Kuchyně. Uslyšela spokojené pískání jednoho poníka. Nerada by teď někoho potkala.

Musí počkat někde v úkrytu a pak bude doufat v milosrdnost kapitána. Možná, kdyby zůstala celou dobu...ne, zůstane jen na začátku. Pak ji nemohou vyhodit a ona dokáže, že je užitečná. Už příliš dlouhou dobu byla sama a nerada by strávila měsíce někde v zadních částech skladiště, kde ji nikdo nenajde.

Utekla dozadu do skladu a schovala se za pár beden. Nikdo tu už delší dobu nebyl a jak se zdá, ani nebude. Zde jsou ty nejtrvanlivější potraviny a ty se vždycky spotřebují až na konci. Lierén se uvelebila a přikryla se několika pytli. Teď tu pár dní počká, sní něco ze zásob z lodi a uvidí se, co dál.

Na palubě se objevil poník, který již od prvního dojmu působil rozhodně a majestátně.

Jednalo se o hřebce, v zajímavém obleku. Měl dlouhý kabát, klobouk a vypadal, že chroupe vlašské kokosové ořechy se skořápkou a nedělá mu to velký problém. Měl přesně vzhled nájemného zabijáka, ale žádná zbraň nebyla vidět. Měl zelenou srst, žlutou hřívu a zelené oči. Znaménko byla žárovka, ale bylo schované. Na nose měl brýle, které trochu kazily výsledný dojem.

Přišel na můstek a bylo to, jako když praští.

„Dobry večer,“ řekl majestátně.

Strong se podíval na Helm a pokrčil rameny.

„Dobry večer. Mohu vědět, s kým mám tu čest?“

„Ale samozřejmě. Jmenuji se Flash Idea a jsem vědec. Doslechl jsem se o vaší expedici a rád bych se přidal. Zde mám povolení od samotné Princezny Celestie.“

Kapitán si ho opatrně vzal a prohlédl. Podpis se zdál pravý a pečeť také, ale něco se mu na tom nezdálo. Nakonec se rozhodl tak, že Flashe přijme, ale dobrý pocit z toho neměl. Dal mu jeden menší pokoj a upozornil ho také na Crystal Cleara, hlavního a dosud jediného vědce celé výpravy. Když pak mluvil s Helm osamotě, řekl:

„Uvidíme, co na to zítra řekne Frola. Já fakt nevím.“

Nedostal odpověď.